

Ministeren om de her stillede Ændringsforslag, har jeg forstaaet, at det er sket ud fra den Opfattelse, at man i alt væsentligt ønskede paa nærværende Tidspunkt ikke at optage en Realitetsforhandling om en Række Spørgsmaal, som jo ikke efter Sædvane, naar de er af saa afgørende Karakter som her, kastes ind mellem anden og tredie Behandling. Og ogsaa af den ærede Ordførers (Ferd. Nielsen) Udtalelser fremgaar det, at forskellige af disse Ændringsforslag ønskes henvist til den fortsatte Forhandling om dette Spørgsmaal.

Af de her stillede Forslag er der nogle, som jeg imidlertid har Sympati for, og som jeg derfor gerne vil udtale mig om, idet jeg samtidig om andre maa fremsætte kritiske Bemærkninger. Til § 7 er der stillet et Par Ændringsforslag vedrørende Bestyrerforholdet; af disse vil efter min Mening Nr. 2 ikke kunne vedtages i den Form, hvori det her foreligger. For det første maa jeg give den ærede Ordfører Ret i, at der gennem de Bestemmelser, der findes i Lovforslaget, som det vedtoges ved anden Behandling, og som udtrykkelig siger, at naar Bestyrertilladelsen ikke indeholder anden Bestemmelse, paahviler det retlige Ansvar begge Parter, samt at Bestyrertilladelsen til enhver Tid kan tages tilbage af den Myndighed, der har meddelt den, er Sikkerhed for, at Bestyrertilladelsen ikke us raffet kan misbruges. Naar man derimod aldeles kategorisk vil bestemme, at det retlige Ansvar for Forretningens tilbørlige Drift paahviler saavel Bestyreren som Adkomsthaveren, vil man komme til at indføre det i Tilfælde, hvor jeg tror, det maa erkendes, at det ikke er gør ligt at paalægge begge Parter det retlige Ansvar. Ærede Medlemmer vil vide, at der saaledes i § 7, 2det Stykke, tales om, at Bestyrerforholdet ved Dødsboer ordnes ved Tilladelse; men det er jo ikke gør ligt at lægge det retlige Ansvar saavel paa Dødsboet som paa Bestyreren. Det kan ske med det økonomiske Ansvar, men det retlige Ansvar for Overtrædelser kan man ikke paalægge et Dødsbo. Jeg nævner kun dette Tilfælde; men jeg er vis paa, at der kunde nævnes adskillige andre, hvor denne kategoriske Bestemmelse aldeles ikke kan anvendes. Jeg maa derfor meget fraraade, at man vedtager dette Ændringsforslag. Hvis der overhovedet er nogen Ændring nødvendig i det, der foreslaas, hvad jeg i høj Grad betvivler, saa maa det være Genstand for yderligere Forhandling.

Naar det ærede Medlem mener, at det i § 7, 1ste Stykke, vil være rigtigt foran

„Bortrejse“ at tilføje „midlertidig“ for derigennem at fastslaa, at Bortrejse fra Landet og saa fremdeles ikke bør kunne medføre, at en Adkomst bestyres videre ved Tilladelse, maa jeg i al Almindelighed henvise til, at Bestyrertilladelsen, efter hvad der foreslaas, til enhver Tid kan tages tilbage af den Myndighed, der har meddelt den. Men jeg kan ikke have noget imod, at man understreger det, der er tilsigtet, ved, som foreslaaet i Ændringsforslag Nr. 1, at indføje Ordet „midlertidig“; om man vedtager dette Ændringsforslag eller ikke, kan altsaa for mig være temmelig ligegyldigt.

Hvad Ændringsforslaget til § 13 angaar, maa jeg sige, at medens jeg vel forstaaer Ordførers Forklaring af Forskellen mellem de to Brøkdeler, som er foreslaaede vedrørende Retten til at begære en Sag indanket til Kommuneafstemning, naar det er paa Landet, og naar det er i Byen, er det paa den anden Side ogsaa vel forstaaeligt, at man kan ønske det samme Procenttal.

Ændringsforslagene Nr. 4, 5 og 6 til § 16, hvormed sammenhænger Ændringsforslag Nr. 8 til § 17 og paa en vis Maade Ændringsforslagene Nr. 10 og 11 til § 40, gaar, hvad nu blev meget tydeligt forklaret af det ærede Medlem fra Fredericia (L. Rasmussen), ud paa at imødekomme Ønsket om at gennemføre Suverænetetsprincippet til begge Sider. Jeg har allerede under anden Behandling udtalt, at hvis dette Spørgsmaal var blevet rejst under Behandlingen i Folketingsudvalget eller fra Kommissionen, vilde man sikkert have set, at mange havde Sympati for denne fuldkomne Ligestilling, og det fremgaar jo ogsaa af Ordførers Udtalelser, at han heller ikke var Modstander af denne Tanke, der — det tror jeg, man maa give ham Ret i — kun vil virke til at føre Afstemningsprincippet stærkere frem, gøre det mere anvendt, altsaa overhovedet styrke dette Princip.

Men ligesom selve Formuleringen af Ændringsforslagene Nr. 4 og 5 maaske ikke er helt heldig, saa har mærkværdigt nok, saa vidt jeg kan forstaa, de ærede Mindretal, som har stillet Ændringsforslagene Nr. 10 og 11, ikke ved Affattelsen af disse husket, at de har ønsket at indføre et Ligelighedsprincip her. Efter deres § 16 gives der Adgang til fra en vis Del af Kommunalbestyrelsen at indanke for Kommunens Vælgere baade en Nægtelse af Bevilling og en Meddelelse af Bevilling. Men hvor de taler om Afstemning i Kommunen, fastsætter de kun Procenterne for Afstemning over Bevillingsnægtelse. Nu motiverede det ærede Medlem fra Fredericia sin Tilslutning til disse Af-